

16 Ιανουαρίου 2014

Βίος και Πολιτεία του Οσίου Σεργίου του Έβαντονεζ : Υλική φτώχεια και πνευματικός πλούτος. Μέρος 4ο

/ [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Δ. Υλική φτώχεια και πνευματικός πλούτος.

Η Μονή του Οσίου Σεργίου, πλούσια σε πνευματικά αγαθά υπήρξε στην αρχή

εξαιρετικά φτωχή σε υλικά. Συχνά, οι αδελφοί υπέφεραν στην στέρηση και των πιο απαραίτητων υλικών αγαθών. Μακριά από κατοικημένες περιοχές, αποκομμένοι από όλο τον κόσμο με ένα αδιαπέραστο δάσος γεμάτο άγρια θηρία, δεν μπορούσαν να υπολογίζουν σε καμία ανθρώπινη βοήθεια. Συχνά, δεν είχαν ούτε νάμα για να τελέσουν την Θεία Λειτουργία, και έτσι με βαθιά λύπη, έχαναν και αυτή την πνευματική παρηγοριά. Συχνά, επίσης, δεν είχαν σιτάρι για τα πρόσφορα, κερί για τις λαμπάδες, θυμίαμα για το θυμιατό, λάδι για τις καντήλες. Άναβαν ξύλα και με τέτοιο φωτισμό, τελούσαν τις ακολουθίες. Όμως στον φτωχό και κακοφωτισμένο ναό, οι ίδιοι έλαμπαν σαν λαμπάδες και η φλόγα της θείας αγάπης τους έκανε πιο φωτεινούς και από τις λαμπρότερες επτάφωτες λυχνίες.

Απλή και απέριττη ήταν η ζωή των μοναχών, όπως και όλα όσα τους περιέβαλλαν και όλα όσα χρησιμοποιούσαν. Τα ιερά σκεύη για το μυστήριο της Θείας Ευχαριστήριας ήταν ξύλινα. Τα άμφια από απλό βαμμένο ύφασμα. Τα λειτουργικά βιβλία γραμμένα σε φλούδες δένδρων. Υπήρχε όμως ένα μεγαλείο στην υπερβολική αυτή φτώχεια και απλότητα.

Μερικές φορές, υπέφεραν και από ολοκληρωτική στέρηση τροφής. Μάλιστα στην περίοδο που δεν ζούσαν σαν κοινόβιο, αλλά ο καθένας έπρεπε να εξοικονομή μόνος του τα βιοτικά, ο ίδιος ο Όσιος συχνά υπέφερε από την έλλειψη τροφής. Είχε δε, απαγορεύσει αυστηρά να βγαίνουν μοναχοί από το μοναστήρι και να ζητούν βοήθεια από τους κοσμικούς. Απαιτούσε όλοι να εμπιστεύονται τους εαυτούς τους στον πανάγαθο Θεό, που τρέφει κάθε ζωντανό, και ενδιαφέρεται με στοργή, για όλα τα πλάσματά Του.

Κάποτε στερήθηκε και ο ίδιος επί τρεις ημέρες την μοναδική του τροφή, δηλαδή το ψωμί. Το ξημέρωμα της τετάρτης ημέρας, κινημένος από την πείνα, πήρε το τσεκούρι και ήλθε σε έναν γέροντα της μονής, τον π. Δανιήλ, και του είπε:

-Άκουσα ότι θέλεις να επεκτείνης την σκέπη του κελλιού σου. Επειδή λοιπόν, δεν θέλω να μένω άνεργος, επίτρεψέ μου να κάνω εγώ αυτήν την εργασία.

-Είναι αλήθεια, απάντησε ο μοναχός Δανιήλ, ότι εδώ και πολύ χρόνο ήθελα να επισκευάσω την σκεπή. Μάλιστα συγκέντρωσα τα απαραίτητα υλικά, και περιμένω τον μαραγκό του χωριού. Δεν αποφασίζω όμως να σου αναθέσω την εργασία, γιατί θα θέλεις μεγάλη αμοιβή.

-Καμμία μεγάλη αμοιβή δεν ζητώ, αποκρίθηκε ο Όσιος. Μόνο λίγο ψωμί, έστω και πολυκαιρισμένο.

Ο γέροντας Δανιήλ, του έφερε ένα κόσκινο με ξερά και σκονισμένα κομμάτια ψωμί, αλλά ο Όσιος του είπε:

-Δεν τα θέλω για χάρισμα. Χωρίς δουλειά, δεν παίρνω αμοιβή.

Ασχολήθηκε όλη την ημέρα και το βράδυ τελείωσε με την βοήθεια του Θεού την επέκταση της σκεπής. Πήρε τα ξεροκόμματα και αφού προσευχήθηκε άρχισε να τα τρώει. Ήταν τόσο πολυκαιρισμένα, που μερικοί μοναχοί, είδαν να τινάζεται σκόνη καθώς τα έτρωγε και θαύμασαν την ταπείνωση και την υπομονή του.

Κάποια άλλη φορά, στερήθηκαν από κάθε τροφή, όλοι οι μοναχοί. Αφού υπέφεραν δύο ημέρες, ένας από αυτούς, μη υποφέροντας άλλο, άρχισε να διαμαρτύρεται και να γογγύζει εναντίον του Οσίου:

-Έως πότε θα μας απαγορεύεις να βγαίνουμε από το μοναστήρι και να ζητούμε την βοήθεια του κόσμου για τα εντελώς απαραίτητα; Δεν αντέχουμε άλλο. Μία νύχτα θα υπομείνουμε ακόμη και το πρωί, θα φύγουμε. Δεν ήλθαμε εδώ για να πεθάνουμε της πείνας.

Ο Άγιος τους παρηγορούσε, τους υπενθύμιζε τις ασκήσεις των παλαιών πατέρων, τους ανέφερε τα λόγια του Χριστού: Εμβλέψατε εις τα πετεινά του ουρανού, ότι ου σπείρουν, ουδέ θερίζουσιν, ουδέ συνάγουσιν εις αποθήκας, και ο πατήρ υμών ο ουράνιος τρέφει αυτά. (Ματθαίος, στ', 26).

Με αφορμή τα λόγια αυτά, τους είπε:

-Εάν ο Κύριος φροντίζει για την διατροφή των πουλιών και των άλλων ζώων, δεν θα φροντίση για μας; Μία αφορμή ασκήσεως της υπομονής μας παρουσιάζει και εμείς βαρυγκομούμε τόσο; Εάν υπομείνουμε με υπομονή την σύντομη αυτή δοκιμασία, θα κερδίσουμε μεγάλα οφέλη. Ο χρυσός, με την δοκιμασία μέσα στην φωτιά, καθαρίζεται και λάμπει.

Στην συνέχεια προφήτευσε:

-Δοκιμάσαμε για λίγο την στέρηση, το πρωί, θα απολαύσουμε την αφθονία.

Η πρόρρησίς του εκπληρώθηκε. Το επόμενο πρωί, ένας άγνωστος έστειλε στο μοναστήρι μία μεγάλη ποσότητα φρεσκοψημένου ψωμιού, άφθονα ψάρια και πολλά άλλα μαγειρευμένα φαγητά.

-Αυτά τα στέλνει ένας καλός χριστιανός, στον αββά Σέργιο και στους αδελφούς που ζουν μαζί του· είπαν οι απεσταλμένοι.

Οι μοναχοί, τους παρακάλεσαν επίμονα να συμφάγουν, εκείνοι όμως αρνήθηκαν λέγοντας ότι τους δόθηκε εντολή να μην καθυστερήσουν καθόλου. Βλέποντας οι αδελφοί την ποσότητα των τροφών κατάλαβαν ότι ο Κύριος τους επισκέφθηκε και με θερμή εκδήλωσαν την ευγνωμοσύνη τους. Ιδιαίτερη εντύπωση τους έκανε η ασυνήθιστα ωραία γεύσις που είχε το ψωμί. Οι τροφές που έλαβαν επαρκούσαν για πολλές ημέρες. Ο Όσιος ηγούμενος εκμεταλλεύθηκε την ευκαιρία να διδάξη τους υποτακτικούς του:

-Βλέπετε αδελφοί, πόση θαυμαστή είναι η πρόνοια του Θεού. Βλέπετε πόσο πλούσια ανταμοιβή μας έδωσε ο Θεός, για την υπομονή που δείξαμε. Ο Κύριος ουδέποτε θα εγκαταλείψει τον άγιο αυτό τόπο και τους πιστούς δούλους Του, που ζουν εδώ και Τον υπηρετούν ημέρα και νύχτα.

Η μεγάλη ταπείνωση του Οσίου και το πατρικό του ενδιαφέρον για τους αδελφούς, φαίνεται και από το επόμενο παράδειγμα:

Όταν πρωτοήλθε στην έρημο, διάλεξε έναν τόπο άνυδρο, για να προμηθεύεται το νερό, από μεγάλη απόσταση και να σκληραγωγεί έτσι περισσότερο το σώμά του. Όταν όμως με το θέλημα του Θεού αυξήθηκαν οι αδελφοί, και δημιουργήθηκε μοναστήρι, άρχισε να παρατηρήται μεγάλη έλλειψη νερού, που έπρεπε να το φέρνουν από μακριά, και με μεγάλο κόπο. Μερικοί λοιπόν, βαρυγκόμησαν:

-Γιατί, διάλεξες τόσο αδιάκριτα και απερίσκεπτα αυτο το μέρος; Γιατί, έκτισες εδώ το μοναστήρι, αφού δεν υπάρχει καμμία κοντινή πηγή;

-Εγώ αδελφοί μου, απαντούσε ταπεινά, διάλεξα αυτό το μέγος για να ασκούμε στην ησυχία μόνος μου. Θέλημα του Θεού ήταν να εγκατασταθώ εδώ μονή. Αυτός μπορεί να μας χαρίση και το νερό. Μόνο μη γογγύζετε. Έχετε εμπιστοσύνη στον Θεό, και προσεύχεσθε με πίστη. Εάν από μία ξερή πέτρα έβγαλε μέσα στην έρημο νερό, για τον απειθάρχητο λαό των Εβραίων, το ίδιο δεν μπορεί να κάνει και για μας που με αφοσίωση τον υπηρετούμε;

Έπειτα από τα λόγια αυτά, πήρε έναν αδελφό, και κρυφά από τους άλλους, κατέβηκαν στο πυκνό, κοντινό δάσος. Βρήκαν εκεί σε μία τάφρο λίγο βρόχινο νερό. Ο Άγιος γονάτισε και προσευχήθηκε:

-Θεέ, και Πατέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, εσύ που δημιούργησες τον ουρανό και την γη και όλα τα ορατά και τα άορατα, εσύ που έπλασες τον άνθρωπο

και δεν θέλεις τον θάνατο του αμαρτωλού πλάσματός Σου, δέξου την ικεσία των αθλίων δούλων Σου. Άκουσε τον στεναγμό μας και φανέρωσε την δόξα Σου, όπως στην έρημο του Σινά. Όπως τότε με τον Μωϋσή θαυματουργήσες αναβλύζοντας νερό από τον βράχο, έτσι και εδώ φανέρωσε την δύναμή Σου. Χάρισέ μας νερό στον τόπο αυτό, για να πιστεύσουν όλοι ότι ακούς τις προσευχές των δούλων Σου και να δοξάσουν Εσένα τον άναρχο Πατέρα, και τον μονογενή Σου Υιό, και το πανάγιο Πνεύμα, νυν και αεί και εις στους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Ξαφνικά, ανέβλυσε μία πηγή, με άφθονο νερό. Κατάπληκτοι και γεμάτοι θαυμασμό, το πληροφορήθηκαν οι αδελφοί. Ωνόμασαν την πηγή· Σέργιεβιμ. Ο Όσιος όμως θεωρούσε σαν βάρος την ανθρωπίνη δόξα. Για αυτό τους είπε:

-Δεν σας έδωσα εγώ το νερό, αλλά ο ίδιος ο Κύριος. Το έστειλε σε μας τους αμαρτωλούς. Για αυτό μην ονομάζετε την πηγή, με το όνομά μου.

Πειθαρχώντας στην εντολή του, οι μοναχοί, έπαυσαν να την λένε Σέργιεβιμ. Ποτέ πλέον δεν δοκίμασαν έλλειψη νερού. Το αντλούσαν πάντοτε άφθονο για τις ανάγκες της μονής, και συχνά, άρρωστοι που το έπιναν με πίστη, θεραπεύονταν.

[1] Η σημερινή κωμόπολις Γοροντόκ, που βρίσκεται μεταξύ της Μόσχας και της Λαύρας του Αγίου Σεργίου, 13 χιλιόμετρα από την τελευταία.

[2] Το μοναστήρι είχε την εποχή εκείνη δύο τμήματα, ένα για μοναχούς, και ένα για μοναχές.

[3] Όνομα ρωμαϊκό, που σημαίνει· υψηλός η ευυπόληπτος.

[4] Φιννική φυλή, διασκορπισμένη στις επαρχίες Σβιάσκ, Καζάν, Όρενμπουργκ, Πέρμσκη, Κοστρόμ, και Νιζέγκοροντ.

Ι. Μ. Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής, 2006

Πηγή: users.uoa.gr